

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1414/2021
30.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници АА из ..., чији је пуномоћник Ана Несторовић, адвокат из ..., против туженог „Philip Morris Services“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 561/20 од 15.05.2020. године, у седници одржаној 30.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 561/20 од 15.05.2020. године, тако што се одбија жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 5011/13 од 28.02.2019. године, ставу првом и трећем изреке, а захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби се одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 30.000,00 динара.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 5011/13 од 28.02.2019. године ставом првим изреке, усвоје је тужбени захтев тужиоца, па је као незаконито поништено решење туженог број ... од ...2013. године о отказу уговора о раду од ...2008. године са анексима уговора од 01.04.2008. године, 01.04.2009. године, 01.04.2010. године, 01.04.2011. године, 01.04.2012. године, 15.06.2012. године и 01.04.2013. године. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове ... Сектору ... у ... Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 561/20 од 15.05.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од ...2013. године о отказу уговора о

раду од ...2008. године, са анексима уговора о раду и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.000,00 динара, а обавезује се тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 195.500,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка по жалби плати износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, на неодређено време и распоређен на послове и радне задатке у Сектору ... по основу Уговора о раду од ...2008. године, са пратећим анексима. Тужени је решењем од ...2013. године тужиоцу отказао уговор о раду због недостављања потврде о привременој спречености за рад у року од три дана од дана настанка спречености за рад из члана 39. став 1. тачка 13. Правилника о раду и члана 10. Уговора о раду. Упозорењем од 06.03.2013. године тужиоцу је стављено на терет да је учинио повреду радне обавезе тако што почев од 30.01.2013. године до 08.02.2013. године није долазио на посао, а потврду о наступању привремене спречености за рад је доставио неблаговремено, односно након истека три радна дана од дана настанка спречености за рад, тек 11.02.2013. године. Даље је утврђено да је тужилац дана 29.01.2013. године обавестио непосредног руководиоца ББ да због здравствених проблема неће доћи на посао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац није био у могућности, као ни његова супруга као једини пунолетни члан домаћинства, да достави потврду о спречености за рад, али да је тужилац путем СМС поруке и преко колеге ВВ обавестио туженог, односно свог непосредног руководиоца о свом здравственом стању и о томе да неће долазити на посао. Из ових разлога, првостепени суд је поништио оспорено решење туженог којим је тужиоцу престао радни однос.

Одлучујући о жалби туженог другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован. Као разлог за одлуку навео је да тужилац није у складу са законом обавестио туженог о привременој спречености за рад, што је његова обавеза, сходно члану 103. став 1. Закона о раду и члану 39. став 1. тачка 13. Правилника о раду. Ово из разлога што је обавеза запосленог да најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад достави послодавцу потврду о привременој спречености, предвиђена како би послодавац могао да организује процес рада. Тужилац је извештај о привременој спречености за рад

(дознаке) доставио туженом 08.02.2013. године, након закључења боловања и по доласку на рад.

По оцени Врховног касационог суда, овакво становиште другостепеног суда заснива се на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 32/13), предвиђено је да послодавац може да запосленом откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 103. став 1. истог закона, прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад.

По оцени Врховног касационог суда поступање запосленог које није у свему у складу са роком прописаним чланом 103. став 1. Закона о раду, односно недостављање потврде у прописаном року, није прописано као понашање које представља повреду радне обавезе која аутоматски повлачи давање отказа уговора о раду запосленом. Недостављање потврде о привременој спречености запосленог за рад у року предвиђеном чланом 103. став 1. Закона о раду може бити разлог за отказ уговора о раду запосленом, али то зависи од околности сваког конкретног случаја. Наведеном законском одредбом, као и чланом 39. став 1. тачка 13 Правилника о раду и чланом 10. Уговора о раду, предвиђено је да се повредом радне обавезе сматра и необавештавање послодавца о привременој спречености за рад на начин и у роковима предвиђеним законом, али смисао и циљ ових одредаба је да се обавезе запослени, чак и у ситуацији када је због болести спречен да ради, да у примереном року обавести послодавца о својој спречености за рад како би он могао да благовремено реагује и омогући замену запосленог, односно омогући да се процес рада несметано одвија. Међутим, у конкретном случају тужилац је благовремено реаговао у смислу своје обавезе обавештавања непосредног руководиоца, односно послодавца о својој спречености за рад, јер је путем СМС поруке и преко колеге ВВ, када је осетио здравствене тегобе, одмах обавестио свог непосредног руководиоца да је због болести спречен да дође на посао. Следи да је непосредни руководиоца тужиоца дана 29.01.2013. године (дан пре недоласка тужиоца на рад) био уредно обавештен о тужиочевој спречености за рад.

Дакле у ситуацији, када је запослени обавестио свог непосредног руководиоца, односно послодавца да је привремено спречен за рад, недостављање писмене потврде о спречености за рад, у року од три дана од дана наступања привремене спречености не може се квалификовати као повреда радне обавезе, јер у конкретном случају нема кривице запосленог, нити постоји оправдани разлог за отказ уговора о раду тужиоцу на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

Имајући у виду изложено, основани су наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права, због чега је применом одредби члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Како тужени у поступку по жалби није успео, то је одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији тужени је обавезан да тужиоцу накнади ревизијске трошкове у износу од 30.000,00 динара, за састав ревизије, а сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

Тужени је одбијен за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер одговор на ревизију не представља нужни трошак.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић